

viikonkirje 15.10

Sapatti, ateria ja yhteys

Syksyn keskellä pysähdyin miettimään, mitä lepo, ateria ja yhteys merkitsevät – sekä arjessa että uskossa. Luukkaan evankeliumin kertomus sapattina tapahtuvasta parantamisesta avaa meille näkymän Jeesuksen tavasta kohdata ihmisiä – myös ruokapöydässä.

Jeesus menee sapattina fariseuksen kotiin aterialle. Tunnelma voisi olla kuin suomalaisessa kahvipöydässä: joko hiljainen ja pönöttävä tai vilkas ja puheensorinaa täynnä, jossa siunaillaan maailman menoa, tutun tilannetta tai jopa väitellään.

Jeesus tekee jotain ennennäkemätöntä – ja vielä sapattina! Hän parantaa vesipööhöä sairastavan miehen. Se on skandaali juutalaisten tavoissa: sapattina ei saa tehdä työtä, ja parantaminen laskettiin työksi.

Sitten Jeesus kysyy:

"Jos teidän poikanne tai härkänne putoaa kaivoon, nostatteko sen ylös, vaikka olisi sapatti?"

Fariseukset ovat hiljaa. Ehkä he miettivät: "Riippuu vähän, kuinka syvä ja iso kaivo on – ja onko härkä vakuutettu?" Pojan tilannetta voidaan myös ihmetellä.

Minäkin mietin tätä, kun kävin kotopuolessa. Siellä oli tekemistä melkein joka päivälle – siinä meni lepopäiväkin. Mutta mitäpä minä harmittelen, sillä moni tekee lepopäivänä työtä, jotta meillä olisi ruokaa, turvallinen olo ja saisimme apua ja hoitoa tarvittaessa.

Ehkä juuri siinä on pointti. Jeesus ei tullut kumoamaan sapattia, vaan täyttämään sen merkityksellä. Sapatti ei ole suoritus, vaan lahja. Se on hetki, jolloin voi pysähtyä – ja muistaa, että Jumala ei vaadi meiltä täydellisyyttä, vaan yhteyttä.

Ja ateria? Se ei ole vain ruokaa. Se on kohtaaminen – perheen, ystävien tai erilaisten elämänkohtaloiden kanssa. Jeesus käy aterialle myös niiden kanssa, jotka eivät ymmärrä häntä – ja juuri siellä tapahtuu ihmeitä.

Ehkä meidänkin ruokapöydässämme voisi joskus tapahtua jotain pyhää. Meillä oli tapana kokoontua yhteisen aterian ääreen viikonloppuisin, kun lapset asuivat vielä kotona – ja tuo ainutlaatuinen hetki jatkuu vieläkin.

Meidän perheen ruokapöydässä, silloin kun olemme kokoontuneet yhteen ”maailman ääristä” – ravintolaan, tyttären perheen luo tai meidän kotiimme – pöydän ympärillä on iloinen tunnelma ja puheensorina. Vaihdamme kuulumisia ja puhumme maailman menosta. Se on yhteinen ja tärkeä hetki.

Toivon, että jokaisen ruokapöydän äärellä voisi joskus tapahtua jotain pyhää – kohtaamista, yhteyttä, ihmettä. Hyvää ja siunattua syksyä!

Kirsi Kuivasniemi vs. seurakuntapastori